

Lieve mensen,

Samen met jullie herinner ik vandaag Co ten Brummeler als groot sportliefhebber. Ik doe dit namens Senatoren L, het wereldberoemde hockeyteam waarin Co speelde. En, op verzoek van het Bestuur, ook namens de fameuze Mixed Hockeyclub Heerhugowaard.

Ruim 30 jaar heeft Co zich ingezet voor onze hockeyclub. Oudere leden weten nog dat Co werkte bij de Keuringsdienst van Waren en zijn kennis van zaken graag ter beschikking stelde bij het gebruik van de keuken en de bar in ons clubhuis. Het hoeft geen betoog, dat de keuken er altijd spic en span bij stond, vooral tijdens de keuring. De huidige leden zullen zich Co en Judith vooral herinneren als sleuteladres, het adres waar leden voor aanvang van de eerste wedstrijd de sleutels van het clubhuis en de zak met wisselgeld voor de bar ophalen. Iedereen wist 's ochtends de Jan van de Veldelaan 138 te vinden. Na afloop van de laatste wedstrijd moet je de sleutels en geldzak weer terugbrengen. Hoe gezelliger en later de derde helft werd, hoe lastiger het was het sleuteladres na middernacht te vinden. Het huis leek wel in nevelen gehuld; ik vermoed door de toverkollen die in het raam naast de deur hangen; ik kan geen andere verklaring bedenken. In 2017 hebben de leden van onze club Co benoemd tot erelid. Op de Algemene Ledenvergadering van afgelopen 12 juli droeg hij trots zijn gouden speld.

De Senatoren L zullen zich Co herinneren als voorstopper van ons team, de vooruitgeschoven post midden in de verdediging met als taak de aanval van het andere team te onderbreken. Wie als tegenstander Co niet kende, zag een oudere man die wat stram bewoog. Kortom, op techniek en met wat snelheid was je daar zo voorbij. Klopt, je was er zo voorbij, maar je stond wel zonder bal. De bal lag tegen de stick van Co. Dan volgden geen ingewikkelde trucs of enorme loopacties. Nee, Co wist wat hij niet en wat hij wel kon. Gewoon de bal afpakken en afgeven, dat was de kracht van Co op het veld. Voorwaarde is wel dat je de spelsituatie heel goed kan inschatten. En dat kon Co echt als de beste. Op 3 juni speelde Co zijn laatste wedstrijd. Samen met het team van de Kraaien vormden wij een erehaag waardoorheen Co al handenschuddend naar de kant liep, naar zijn familie, zijn favoriete publiek. Het heeft geresulteerd in prachtige foto's, waarvan er iets later één in de krant stond toen wij kampioen werden. Op 14 juli hebben wij met onze dames, dus met Co en Judith, ons seizoen afgesloten met een onvergetelijke dag op de Waddenzee. Hockeyer Co is gestopt op zijn hoogtepunt.

De liefde van Co voor sport betrof niet alleen hockey. Vaak stond hij langs de lijn te kijken bij hockey- en voetbalwedstrijden van zijn kleinzoons. En Co keek veel sportprogramma's op TV en las graag sportliteratuur. Zo heb ik hem eens de Renner van Tim Krabbé gegeven. En nu had ik Kop in de Wind van Wilfried de Jong voor Co klaar liggen. Uit dit boek lees ik: *Mijn slaperige ogen volgden de doorgetrokken witte streep naast me op het asfalt. Het ging lekker. Het zware verzet deed me geen pijn. De kleur van de berg veranderde, de begroeiing werd dunner. Langs de kant stond een bord: Col de l'Homme Mort ouvert [de dodemanspas is open]. Natuurlijk was de pas open. Ik kon naar de top. ... Mijn benen deden alles wat ik wilde. Ik schakelde om zwaarder te kunnen trappen ... Mijn benen gloeiden ... Daar was het bordje langs de weg: Col de l'Homme Mort ... Ik stond op de top. Voldaan stapte ik af.*

Wat er dan gebeurt als Co daar op die top staat weet ik niet, maar in mijn verbeelding zie ik Co uithijgen van de zware beklimming. En terwijl Co op adem komt voelt hij plots een handje in zijn hand en hoort 'hoi opa'. Het is Collin. Co tilt Collin op en wijst naar beneden. Kijk, zegt Co, daar hockeyt Roan. En Jolanda en Richard staan langs de lijn. En zie je daar verderop Jesper, Sander en Thijmen voetballen? En Monique en René zijn er ook. En wie fietst daar? Oma Judith, lacht Collin. Samen genieten ze van hun prachtige uitzicht.

Op onze uitnodiging lezen wij 'Ik ben niet dood. Ik ben pas dood als jij mij bent vergeten'. Co, jij bent de ware sportliefhebber. Vandaag, morgen, overmorgen, altijd. Ik sluit af met hoe wij elke hockeywedstrijd beginnen. Vandaag is dat: één hoeraatje voor Co! Hie...iep Hoi.

Met sportieve groet, Peter van Rotterdam.